

τοῦ ἐν τοῖς ὕδασι τῆς λίμνης λουομένου φυλ-
λώματος φανταστικᾶς περιπλοκάς, ἀποτελούσας
ἀμίμητον χλοερὸν τρίχαπτον κυκλοῦν μετὰ χάρι-
τος τὴν ἐπιφάνειαν. Πού καὶ πού διακόπτεται
τοῦτο ἀποτόμως ὑπὸ θελατικῆς βράχου ἀλλὰ
μετ' ὀλίγον διαδέχεται πάλιν τούτον τὸ αὐτὸ
θεσπέσιον θέαμα τῆς ἀφθόνου ἐκείνης καὶ ἀγρίας
βλαστήσεως.

Ὀλίγον πρὸ τῆς 4 μ. μ. προσεγγίζομεν εἰς
Φῦλεν, ὅπου μᾶς ἀναμένει ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ
ἀγίου Γοτθάρδου, ἐγὼ δὲ σπεύδω νὰ καταλάβω
θέσιν. Ἡ σπουδή μου αὕτη ἅπασα τείνει εἰς τὸ
νὰ ἐπιτύχω ἐν τῶν διαχωρισμάτων ἐκείνων, τὰ
ὅποια ἐκάστη σιδηροδρομικὴ ἀμαξία ἐν Ἑλβετίᾳ
φέρει εἰς τὰ δύο ἄκρα, κατεσκευασμένα μὲ μίαν
μόνην σειρὰν καθισμάτων καὶ ἔχοντα, οὐχὶ μόνον
εἰς τὰ πλάγια, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ καθί-
σματος παράθυρα, ἀφ' ὧν ὁ ἐπιβάτης δύναται
καλῶς καὶ ἀνέτως ν' ἀπολαύσῃ τὴν πέριξ θέαν.
Τὸ ἐπέτυχαι, ἐγκαθιδρύθην καὶ μετ' ὀλίγον ἀνα-
χωρῶ.

P.

Ἀνηγγέλαμεν ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἑστία» τὴν ὑπὸ τοῦ κ.
Ἀριστομένους Προβελεγίου ἐκπονηθεῖσαν μετάφρασιν τοῦ
Φάουστ. Ἡ ἔμμετρος μετάφρασις ἔκτων φιλολογικῶν προΐ-
όντων εἶνε ἔργον βαρύντατον, πόσαι ὁμως δεῖν ἔχει ἔργον
εἶνε ἡ ἐξελληνισίς τοῦ ἀριστοτεχνήματος τοῦ Γκαίτε δύναται
νὰ κρίνωσιν οἱ γινώσκοντες αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, τὸ ὑψηλὸν
αὐτοῦ ὕψος, τὸ πυκνὸν καὶ βαθύ τῶν νοημάτων, τὴν ποικιλίαν
τῶν μέτρων αὐτοῦ. Τῆς ἐκ τούτων δυσκολίας κατέσχευεν ἡ
ἐπιμονή, ἡ τέχνη καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, μεθ' οὗ ἐργάσθη ὁ κ.
Προβελεγίος, ὅστις περατώσας νῦν τὸ ἔργον παραδίδει προ-
σεχῶς διὰ τοῦ τύπου εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κοινόν. Ὡς ἀποδείχ-
μα τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Προβελεγίου δημοσιεύομεν ἐνταῦθα,
εὐμενῶς παραχωρήθην ἡμῖν, τὸ ἐπόμενον μικρὸν ἀποσπασμα,
σκηνὴν μεταξὺ Φάουστ καὶ Μαργαρίτας, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς πα-
ρουσιάζει τὴν ἀρετὴν κόρην ἐξετάζουσαν τὰς θρησκευτικὰς
πεποιθήσεις τοῦ Φάουστ.

ΕΚ ΤΟΥ «ΦΑΟΥΣΤ» ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. ΦΑΟΥΣΤ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐρρίκε', ὑποσχέσου μου —

ΦΑΟΥΣΤ.

"Ὅ,τ' εἰμὼρ!"

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Περὶ θρησκείας γνῶμην ἔχεις;

Ἔχεις ἐξάρετον καρδίαν,

ἀλλ' εἰς αὐτά, μοῦ φαίνεται, ὀλίγον τι προσέχεις.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τέκνον, μὴ ταῦτα ἐξετάζεις!

Ἵτι σὲ ἀγαπῶ, διατάζεις!

Θὰ ἰδυνάμην ὑπὲρ σοῦ καὶ τὴν ψυχὴν νὰ θύσω,

πλὴν τὴν θρησκείαν τοῦ πινά δὲν θέλω νὰ στερήσω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πλὴν πρέπει τις νὰ ἔχη πίστιν!

ΦΑΟΥΣΤ.

Πρέπει;

Ὁ Γκαίτε ἐκλέγει τὸ εὐγενέστερον τοῦτο ὄνομα ἀντὶ
τοῦ Ἰωάννης, ὕπερ κατὰ τὴν παράδοσιν ἔφερεν ὁ Φάουστ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐπιρρόην εἰς σὲ ἂς εἶχα ἔλαχίστην! ὅτι αἱ
τὰ ἅγια μυστήρια δὲν σέδεσσαι.

ΦΑΟΥΣΤ.

Πλανᾶσαι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄλλ' ἐξ ἀνάγκης τῆς ψυχῆς πρὸς τοῦτό δὲν ὀρμίζαι.

Πρὸ χρόνου δὲν ἐλείπουργήθης,

ἀλλ' οὔτε ἐξωμολογήθης.

Πιστεύεις εἰς Θεόν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἀγάπη μου! τίς θὰ τολήσῃ

νὰ πῃ: Πιστεύω εἰς Θεόν!

Ἄν ἱερεῖς, ἐὰν σοφοὺς ἤθελες ἐρωτήσει,

ἤθελεν ἡ ἀπόκρισις αὐτῶν ἐν εἶδει χλεύης

ἡχῇ εἰς τὰ ὠτά σου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λοιπὸν σὺ δὲν πιστεύεις;

ΦΑΟΥΣΤ.

Χαριτωμένον πρόσωπον, μὴ με παρεξηγῇς!

ποῖας δὲν θὰ διατάσῃ

νὰ τὸν ἐξονομήσῃ,

καὶ νὰ ὁμολογήσῃ:

«Πιστεύω εἰς αὐτόν!»

Καὶ τίς ἐν συναισθήσει,

τίς ἤθελε τολήσῃ

νὰ εἰπῃ: «Δὲν πιστεύω!»

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος

τὸ πᾶν συμπεριβάλλει,

ὁ πάντα συγκρατῶν,

δὲν συγκρατεῖ ὁμοίως

ἐν τῇ αὐτῇ ἀγκάλῃ

ἡμᾶς καὶ εαυτόν;

Ἐπ' αὐτὸν δὲν ἀψιδοῦται;

κάτω ἡ γῆ σπερρὰ δὲν ἐδραϊοῦται;

ἄστρα αἰώνια δὲν ἀνατέλλουν

καὶ φῶς εὐφρόσυνον μᾶς ἀποστέλλουν;

Τὸ ὅμμα μου δὲν προσηλούται

εἰς τὸ ὅμμα σου; δὲν συγκεντροῦται

εἰς τὴν κεφαλὴν σου, εἰς τὴν καρδίαν

τοῦ θεοῦ πνεῦμα τοῦ παντός;

καὶ ἀόρατάς, ὁρατῶς

πλησίον σου ἐν μυστηρίῳ

διακυμαίνεται αἰώνιος;

Ὀλόκληρός σου ἡ καρδία

ἄφες ἐκ τούτου νὰ πλησθῇ

καὶ ὅταν ἐν εὐδαιμονίᾳ

πλήρης αἰσθήματος ἀπλέτῃ,

ὥς θέλεις τότ' ὀνόμασέ το,

ὀνόμασέ το εὐτυχίαν

καρδίαν, ἔρωτα, θεόν!

ἐγὼ δὲν ἔχ' ὀνομασίαν!

Τὸ πᾶν εἶν' αἰσθημα καὶ μόνον

τὸ ὄνομα ἦχος κενός,

τὸ ὄνομα εἶνε καπνός

τὴν αἴγλην τοῦρανοῦ θολώνων.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλά, εἶνε πολὺ ὠραία

ἤκουσα ὅμοια σχεδὸν ἀπὸ τὸν ἱερέα,

ἀλλὰ ἡ γλῶσσά του θαρρῶ πῶς ἦτο κάπως ἄλλη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Παντοῦ, ὅπου καρδία πάλλει,

ὑπὸ τὴν τοῦρανοῦ ἡμέραν,

αὐτὰ μὲ γλῶσσαν ὁμιλεῖ ἑκάστ' ἰδιαίτεραν.

Διατὶ ὅχι καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Οἱ λόγοι οὗτοι πιθανὸν ἔμφορον νὰ φανῶσι,

καὶ ὅμως εἶνε ἀτοποι δὲν εἶσαι χριστιανός.

ΦΑΟΥΣΤ.

Φίλτατον τέκνον!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πρὸ καιροῦ λυποῦμαι ἱκανῶς,
ὅταν σέ βλέπω πάντοτε μ' αὐτὴν τὴν συνοδίαν.

ΦΑΟΥΣΤ.

'Αλλ' ἐξηγήθητι· με ποίαν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

'Ιδοὺ· ὁ ἄνθρωπος αὐτός, (¹)
ὁ σύντροφός σου ἐκ ψυχῆς μου εἶνε μισητός.
Ποτὲ τῆς ἡ καρδία μου δὲν ἔχει παραχθῇ
ὅσον 'ς τὴν παρουσίαν του τὴν τόσον ἀπεχθῇ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Θάρρει!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

'Η θέα αὐτοῦ μόνῃ
τὸ αἷμά μου ἀναστατώνει.
πλὴν ἄλλως τε ἐπὶ τῆς γῆς οὐδέν' ἀντιπαθῶ.
"Ὅσον νὰ βλέπω σέ ποθῶ,
τοσοῦτον φρίκην πρὸ αὐτοῦ αἰσθάνομαι κρυφίαν,
κί' ὡς ἄνθρωπον τὸν θεωρῶ μὲ πονηρὰν καρδίαν.
Συγχώρησέ με, πλάστα μου, ἂν πράττω ἀδικίαν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τοιαῦτα μορμολύκεια ὑπάρχουν ἀναγκαίως.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ τοὺς ὁμοίους του νὰ ζῶ δὲν ἤθελα βεβαίως.
"Αμα φανῇ, τόσον πολὺν ἐκφράζουν χλευασμὸν
τὰ βλέμματά του καὶ θυμὸν!
Τὸ βλέπει τις, πῶς τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει·
ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ γραμμένον φέρει,
πῶς εἶν' ἀδύνατον ποτὲ ψυχὴν νὰ συμπαθήσῃ.
Τόσῃν εἰς τὰς ἀγκάλας σου αἰσθάνοι' εὐτυχίαν
καὶ ἀφοσίωσιν θερμὴν, τόσῃν ἐλευθερίαν,
ἐνῷ ἡ παρουσία του μοῦ σφίγγει τὴν καρδίαν.

ΦΑΟΥΣΤ (κατ' ἰδίαν).

'Αγγέλου προαισθήματα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ μὲ καθυποτάσσει
τόσον αὐτὸ τὸ αἶσθημα, ὥστ' ἅμα πλησιάζῃ,
θαρρῶ πῶς κ' ἡ ἀγάπη μου πρὸς σέ ἀκόμη σῶναι·
ἀλλ' οὔτε νὰ προσευχηθῶ ἡ θέα του μ' ἀφίνει.
καὶ τοῦτο τὴν καρδίαν μου 'ς τὰ βάθη τῆς μαραίνει.
'Ερρίκε, τοῦτο καὶ εἰς σέ βεβαίως θὰ συμβάλῃ.

ΦΑΟΥΣΤ.

'Απλῇ τις ἀντιπάθεια!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καιρὸς νὰ σέ ἀφήσω.

ΦΑΟΥΣΤ.

"Αχ! ποτ' εἰς τὰς ἀγκάλας σου θὰ ἡσυχάσω μίαν,
μίαν στιγμὴν μὲ ἡσυχίαν,
στήθος εἰς στήθος νὰ κρατήσω,
καὶ εἰς ψυχὴν ψυχὴν νὰ χύσω!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

"Αχ, ἂν κοιμώμουν χωριστά,
τὴν νύκτ' αὐτὴν πρὸς χάριν σου θὰ ἄφιν' ἀνοικτά.
'Αλλ' ὅμως ἡ μητέρα μου κοιμᾶται ἐλαφρά,
καὶ ἂν μὰς εὕρισκεν, εὐθὺς θὰ ξιμένα νεκρά!

ΦΑΟΥΣΤ.

'Αγγελε, μὴ στενοχωρῆσαι.

Λάβε τὸ φιαλίδιον καὶ τρεῖς σταγόνας χύσε
εἰς τὸ ποτόν τῆς· παρευθὺς δαμάζεται ἡ φύσις,
ὑπνος βαθύς, ἀλλὰ γλυκύς καλύπτει τὰς αἰσθήσεις.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ τίδεν πράττω χάριν σου; πλὴν δὲν θὰ προξενήσῃ
κακὸν εἰς ταύτην!

(¹) 'Εννοεῖ τὸν Μεφιστοφίλῃν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Κ' ἤθελα ποτὲ σοῦ τὸ συστήσει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Φίλτατε, μόλις σέ ἰδῶ, καὶ εἰς τὸ θέλημά σου
ἀμέσως ἡ ψυχὴ μου κλίνει·
ὡς τώρα τόσα ἐπραξα διὰ τὸν ἔρωτά σου,
ὥστε νὰ πράξω τίποτε δὲν ἔχει ἀπομείνει.

('Αναχωρεῖ).

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΒΡΕΤΕΛ

— "Οχι! ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὴν θυγατέρα
μου, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ πρόεδρος Βρέγελ πρὸς
τὸν δικηγόρον Λός. 'Αρνοῦμαι ὅχι διότι εἶσαι
πτωχὸς — ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος, —
ἀλλὰ διότι εἶσαι εἴκοσιν ἔτη μεγαλειότερος ἀπὸ
αὐτὴν, καὶ θὰ ἡδύνασο νὰ ἦσαι πατήρ τῆς. Δεύ-
τερον, εἶσαι ἄσχημος, πολὺ ἄσχημος, φίλε μου·
παρατήρησε τὸν ἑαυτὸν σου μέσα εἰς τὸν καθρέ-
πτῃν καὶ σκέψου ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῇ συμ-
πάθεια μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς ξανθῆς καὶ γαλανο-
μάτας Κλάρκας μου. Κυρίως ὅμως ἄρνοῦμαι διὰ
τὸν ἐξῆς λόγον. Μεταξὺ τῶν χαρακτῆρων σας
ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σχέση· ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ
τῆς οἰκίας μου καὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Κο-
λωνίας: Εἶσαι σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικὸς ὡς
γέρον ἐξηκοντούτης, καὶ ὅμως, ἂν δὲν ἀπατώ-
μαι, εἶσαι μόνον σαράντα ἐξ ἑτῶν. 'Η Κλάρκα
μου ἀπ' ἐναντίας εἶνε ζωηρά, εὐθυμος, καὶ πνεύ-
ματος μάλιστα ὀλίγον ἐλαφροῦ· ὡς πρὸς τοῦτο
ὁμοιάζει τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα τῆς. Λοιπὸν,
φίλτατε Λός, ποτέ! 'Ὡς φίλον σέ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης
ψυχῆς ἀλλὰ διὰ γαμβρόν δὲν σέ θέλω. — Μὲ
γνωρίζεις, ἐπομένως περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς
τὸ ζήτημα τοῦτο.

— 'Αλλά, πρόεδρε, εἶπεν ὁ Λός περίλυτος,
εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Κλάρκα μὲ ἀγαπᾷ, ἡ δὲ πρὸς
αὐτὴν ἀγάπη μου εἶνε ἀπερίγραπτος...

— Φλυαρίαις! Πῶς τὴν ἀγαπᾷς; 'Αγαπᾷ τις
ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν σου; Πρέπει νὰ ἐρυθρίῃς
δι' αὐτό· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Κλάρκαν, εἶνε καθα-
ρὰ ἰδιοτροπία, τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος ἄνεμος τοῦ
συρμοῦ θὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς. 'Ελα,
ἄς κάμωμεν τὸ ζατρίκιόν μας. 'Υπόθεσε ὅτι δὲν
μοῦ εἶπες τίποτε, καὶ ἄς ἰδοῦμεν ποῖος ἀπὸ τοὺς
δύο θὰ κερδίσῃ.

Καὶ προσεκάλεσε τὴν ὑπηρέτριναν.

— Τερεζά! εἶπε, μίαν φιάλην βορδῶ ἀπὸ τὸ
πλέον παλαιόν.

'Ετακτοποίει τὸ ζατρίκιον, ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ
μεταξὺ ὁ Λός εἶχε λάθει τὸν πῖλόν του, χωρὶς
οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν,
τὴν ἤνοιξε καὶ περιέμενεν ἄχρις οὗ ὁ πρόεδρος
βάλλῃ εἰς τὰς θέσεις των τὸν βασιλέα, τὴν βασί-
λισσαν καὶ τοὺς δύο ἱπποὺς.